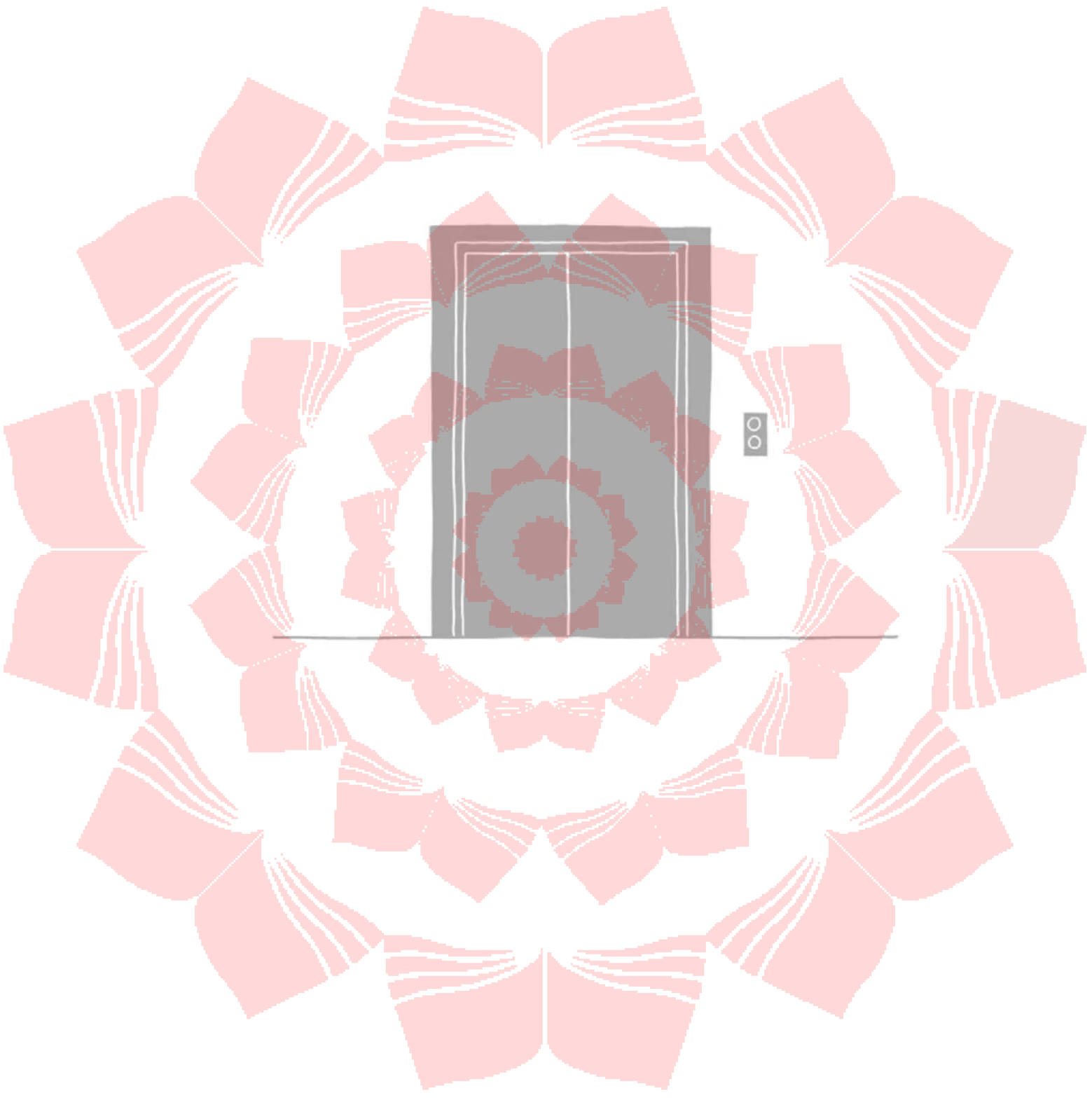
YOUNG ADULT

NEMIRA

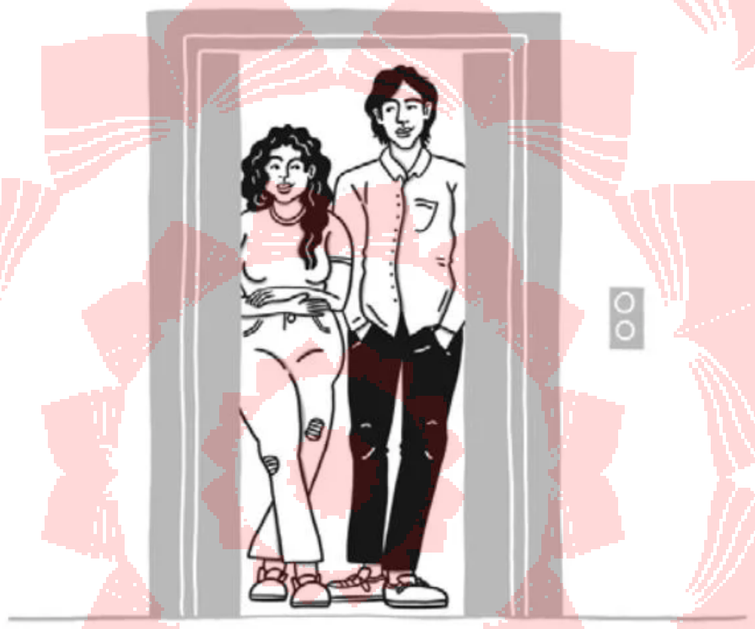
www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

YOUNG ADULT

RACHEL LYNN SOLOMON

NE VEDEM

IERI

Traducere din limba engleză și note
SIMONA TATU

NEMIRA

www.cartepedia.ro

Designul copertei: © 2022, Laura ECKES, Simon & Schuster, Inc.
Ilustrația copertei: © 2022, Laura BREILING
Macheta copertei: Silvia OLTEANU
Prepress: Antonela IVAN
Redactor: Anca BACIU
Corector: Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOLOMON, RACHEL LYNN
Ne vedem ieri / Rachel Lynn Solomon ; trad. din lb. engleză și note : Simona Tatu. - București : Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1683-7

I. Tatu, Simona (trad.)

821.111

Rachel Lynn Solomon
SEE YOU YESTERDAY
Copyright © 2022 by Rachel Lynn Solomon
All rights reserved.

Copyright © NEMIRA, 2023, pentru prezenta ediție în limba română
YOUNG ADULT este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost realizat de ArtPrint.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1683-7

www.cartepedia.ro

Pentru Rachel Griffin și Tara Tsai.
Aș vrea să ne vedem la cafeneaua librăriei iar și iar și iar.

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

„Dacă ne aparţinem unul altuia, ne aparţinem pretutindeni, oriunde, oricând.“

Nena

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

MIERCURI, 21 SEPTEMBRIE

PRIMA ZI

CAPITOLUL 1

— Trebuie să fie o greșeală!

Îmi trag așternutul dublu extralung peste urechi și îmi îndes fața în pernă. E prea devreme ca să aud pe cineva. Mult prea cu noaptea-n cap ca să fiu acuzată de ceva.

Pe măsură ce mă dezmeticesc, înțeleg ce se întâmplă: *e cineva în camera mea.*

Aseară – când am mers la culcare după ce mă înfruptasem din belșug la bufetul cu paste al căminului, unde poţi mânca oricât de multe paste poftești, și am dus la capăt și misiunea secretă de a furișa la etaj câteva castroane care nu aveau voie să părăsească sala de mese – eram doar eu în cameră. Iar prin cap mi se derulau tot felul de întrebări existenţiale.

La ce folosiseră toate predicile acelea despre siguranţa în campus și micul tub roșu de spray cu piper pe care mama mă convinsese să mi-l cumpăr, dacă acum, în camera mea, era o persoană străină? Înainte de ora șapte dimineaţa. În prima zi de cursuri.

— Nu e nicio greșeală, spune o altă voce, pe un ton puţin mai calm decât prima, în semn de respect pentru fiinţa de dedesubtul maldărului de așternuturi, mă gândesc eu. Ne-am subestimat capacitatea anul

www.cartepedia.ro

acesta și a trebuit să facem câteva schimbări de ultim moment. Cei mai mulţi boboci sunt în camere triple.

— Și nu crezi că mi-ar fi fost de folos să știu asta înainte să vin aici?

Vocea aceea, prima care vorbise... nu-mi mai sună atât de străină. E familiară. Afectată. Încrezută. Și totuși... nu are cum să fie a ei. E o voce pe care credeam că am lăsat-o în urma mea la liceu, alături de toţi profesorii care au oftat uşuraţi când directorul mi-a înmânat diploma. *Slavă Domnului că am scăpat de ea*, a spus probabil îndrumătorul meu de la revistă, sărbătorind în *happy hour* și ciocnind un pahar de șampanie cu profesorul meu de matematică. *Acum chiar că sunt gata să mă pensionez.*

— Hai să discutăm pe hol, spune cealaltă persoană.

În secunda următoare, ușa se trântește, iar un obiect cade cu zgomot pe podea.

Mă rostogolesc pe cealaltă parte și privesc temătoare printre gene. Tăbliţa pe care o atârnasem duminică, pe când încă visam că voi schimba mesaje și desene amuzante cu viitoarea mea colegă de cameră, era pe jos. O geantă de firmă pusese stăpânire pe celălalt pat. Mă lupt să-mi înfrânez un frison – jumătate de panică, jumătate de frig. Copacul care bloca fereastra promitea atât lipsa căldurii, cât și a luminii naturale.

Olmsted Hall este un cămin doar pentru cei din anul întâi și cel mai vechi din campus, programat să fie demolat vara viitoare. „Ești atât de norocoasă“, mi-a spus, atunci când m-am mutat, Paige, asistenta-rezidentă de la etajul nouă. „Faci parte din ultimul grup de studenţi care va mai locui vreodată aici.“ Norocul acela se scurge, la propriu câteodată, din zidurile bej-cenușii, din rafturile instabile pentru cărţi, din sinistrele dușuri la comun, cu becuri care pâlpâie și bălţi suspecte *la tot pasul*. Casă, dulce închisoare din beton.

Eu ajunsesem prima, iar după ce au trecut două, trei, patru zile fără ca Christina Dearborn din Lincoln, Nebraska, colega de cameră care mi-a fost repartizată, să-și facă apariţia, m-am temut să nu se fi produs vreo încurcătură, iar eu să fi primit o cameră pentru o singură persoană.

www.cartepedia.ro

Mama este și acum prietenă cu colega ei de cameră din facultate și am sperat mereu că voi avea și eu parte de o poveste asemănătoare. O cameră de o persoană ar fi încă un ghinion după ani întregi de neșanse, deși mă întreb totuși, fără convingere, dacă nu cumva e mai bine așa. Poate asta a vrut să spună asistenta-rezidentă.

Ușa se deschide și Paige intră din nou, însoţită de fata din cauza căreia anii mei de liceu au fost un iad.

Din miile de studenţi în anul întâi, eu voi dormi taman la câţiva pași de rivala mea declarată. Campusul este imens, așa că am presupus că nu o să dăm niciodată nas în nas una cu cealaltă. Nu e doar ghinion, ci probabil vreun fel de glumă cosmică.

— Salutare, colega! zic eu cu un zâmbet forţat.

Mă ridic în capul oaselor și îmi dau laoparte de pe faţă Marii Cârlionţi Evreiești, în speranţa că azi coafura mea e mai puţin haotică decât în restul dimineţilor.

Lucie Lamont, fostă redactor-șef la *The Navigator*, revista liceului Island, mă ţintuiește cu o privire îngheţată. Are o atitudine afectată, e aprigă și mică de statură și sunt convinsă că ar putea omorî un bărbat cu mâinile goale.

— Barrett Bloom!

Își recapătă stăpânirea de sine, iar privirea i se mai îmbunează, de parcă ar fi fost îngrijorată de cât de mult din acea conversaţie a ajuns la urechile mele.

— Asta e... în mod evident, o surpriză.

E unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-a spus cineva despre mine în ultimul timp.

Poate n-ar trebui să port pantaloni scurţi de pijama cu bufniţe imprimate și un tricou cu universitatea din Washington, pe care l-am luat la suprapreţ din librăria campusului. Ci o armură medievală. O orchestră ar trebui să intoneze o piesă dramatică și profetică.

— Vai, Luce, și mie mi-a fost dor de tine. Cât să zic că a trecut? Trei luni?

www.cartepedia.ro

Lucie înhaţă viguros cu o mână mânerul valizei de firmă asortate, iar cu cealaltă strânge nervoasă poșeta. Coada de păr castaniu prinsă în vârful capului începe să se desfacă – nici nu-mi pot imagina stresul pe care apariţia mea i l-a provocat, biata de ea.

— Trei luni, repetă ea. Iar acum suntem aici. Împreună.

— Bine. Hai că vă las să faceţi cunoștință, ciripește Paige. Sau... să vă cunoașteţi mai bine.

Ne face teatral cu mâna și iese din încăpere. *Dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, la orice oră din zi sau din noapte, ușa mea va fi mereu deschisă,* mi-a spus ea în prima seară, când ne-a păcălit să jucăm jocuri pentru crearea atmosferei, după ce ne-a făcut sendvișuri cu bezea la cuptorul cu microunde. Facultatea e o reţea de minciuni.

Ridic degetul mare înspre ușă, în semn de încuviinţare.

— Se vede că e grozavă *tipa asta*. Are un talent deosebit pentru mediere, zic eu, sperând să o fac pe Lucie să râdă.

Nu-mi iese.

— Incredibil! zice ea, aruncând o privire de jur împrejur.

Părea la fel de impresionată pe cât am fost și eu când m-am instalat aici. Privirea i-a zăbovit pe teancul de reviste pe care le îndesasem pe raftul de deasupra laptopului. Adusesem doar o parte din colecţia de acasă, din dorinţa de a avea la îndemână obiectele mele preferate. Pentru inspiraţie.

— Ar fi trebuit să am o cameră de o persoană în Lamphere Hall, spune ea. Mi-au făcut-o de data asta. O să vorbesc și cu administratorul căminului mai târziu și voi încerca să rezolv situaţia.

— Ai fi avut șanse mai mari dacă te-ai fi mutat weekendul acesta, când vine cea mai mare parte dintre studenţi.

— Am fost în St. Croix. Nu am găsit un zbor cu care să ne întoarcem din cauza unei furtuni tropicale.

E incredibil că Lucie Lamont, moștenitoarea companiei media deţinute de părinţii ei, poate scăpa basma curată cu astfel de pretexte, iar eu, în schimb, am fost oaia neagră de la *The Navigator*. La fel de incredibil: faptul că, timp de doi ani, eu și ea am fost un fel de prietene.

www.cartepedia.ro

Și-a pus geanta pe birou, aproape răsturnând unul dintre castroanele mele pentru paste. Ravioli cu spanac, după cum arăta.

— E un bufet cu paste unde poţi mânca oricât dorești.

Mă ridic ca să strâng bolurile și să le stivuiesc în partea mea de cameră. Am crezut că mă vor opri după cinci boluri, dar nu, se pare că „oricât dorești“ nu e doar un slogan.

— Miroase de zici că suntem în Olive Garden[1].

— Eu speram să sugereze o ambianţă de genul „când ești aici, ești în familie“.

Când am spus despre ea că ar putea omorî un bărbat cu mâinile goale era o afirmaţie incorectă. Sunt destul de sigură că Lucie Lamont ar fi în stare să facă asta doar dintr-o privire.

— Jur că de obicei nu sunt atât de dezordonată, continui eu. Am fost singură în cameră în ultimele zile și probabil mi s-a urcat libertatea la cap. Am crezut că voi fi colegă de cameră cu o fată din Nebraska, dar ea n-a mai apărut, așa că...

Am rămas amândouă tăcute. În fanteziile mele despre facultate, colega mea de cameră mi-ar fi devenit prietenă pe viaţă. Am fi mers în excursii ca fetele și în tabere de yoga și fiecare ar fi ţinut un toast la nunta celeilalte. Aș fi șocată dacă Lucie Lamont s-ar deranja să meargă chiar și la înmormântarea mea.

S-a trântit în scaunul de birou din plastic și a început tehnicile de respiraţie pe care le-a predat personalului de la *Nav.* Inspiraţii prelungi, expiraţii prelungi.

— Dacă ce se întâmplă acum e pe bune, iar noi două suntem colege de cameră, spune ea, chiar dacă doar până mă vor muta în altă parte, atunci e musai să stabilim niște reguli.

Cu un sentiment că sunt prost îmbrăcată în comparaţie cu treningul de firmă al lui Lucie, mi-am aruncat pe mine cardiganul tricotat de culoare gri, care atârna și pe spătarul scaunului. Din nefericire, cred că

---

[1] Lanţ de restaurante din Statele Unite specializat în bucătărie italiană al cărui slogan va fi prezentat în replica următoare.

www.cartepedia.ro

mai degrabă mi-a amplificat coeficientul de demodare, dar cel puţin nu mai tremur de frig. Mereu m-am simţit *inferioară* în comparaţie cu Lucie, ca atunci când am colaborat la un articol despre misoginismul codului vestimentar la gimnaziu și care, în viziunea noastră, ar fi trebuit să fie întruchiparea jurnalismului vehement. *De Lucie Lamont*, preciza semnătura, după ce profesorul nostru a considerat că trebuie să-i acorde lui Lucie un statut superior, iar cu litere mici: *în colaborare cu Barrett Bloom*. Lucie, care pe atunci avea treisprezece ani, a fost indignată în numele meu. Dar orice legătură ar fi existat între noi odinioară dispăruse până la finalul clasei a noua.

— Fie, zic eu. O să aduc tipi cu care să mi-o trag doar din două în două seri și o să pun șoseta asta pe ușă ca să știi că este ocupată camera.

Mă îndrept spre dulapul doar puţin mai lat decât o masă de călcat și azvârl înspre ea o pereche de șosete până la genunchi pe care scrie ÎMBLÂNZITORUL DE HAOS. Bine, doar o singură șosetă. Uscătorul de la etajul nouă a înghiţit-o pe cealaltă ieri, iar eu încă plâng după ea.

— Și o să mă masturbez doar când sunt sigură că dormi, am continuat.

Lucie clipește de câteva ori, iar gestul ei ar putea însemna fie o lipsă de apreciere pentru șoseta mea, fie o teamă viscerală de cuvântul cu „M“ sau poate oroare la gândul că cineva ar vrea să mi-o tragă. Ca și cum ea n-ar fi auzit ce se întâmplase după balul de absolvire anul trecut sau n-ar fi râs și ea în redacţia *Nav* alături de ceilalţi.

— Tu gândești vreodată înainte să deschizi gura?

— Sincer? Nu prea des.

— Mă gândeam mai degrabă la niște reguli pentru păstrarea curăţeniei în cameră. Eu sunt alergică la praf. Fără boluri pentru paste sau haine sau alte lucruri aruncate pe podea. Își îndreaptă un picior încălţat într-o sanda spre spaţiul de dedesubtul biroului meu. Fără coșuri de gunoi care dau pe dinafară.

Îmi mușc cu putere interiorul obrazului, iar când tăcerea se prelungește prea mult, Lucie ridică din sprâncenele subţiri.

---

www.cartepedia.ro

— Dumnezeule, Barrett, nu cred că cer așa de mult.

— Scuze. Gândeam înainte să deschid gura. N-am gândit suficient de mult timp? Ai putea să mă cronometrezi data viitoare?

— Mă ia o durere de cap, spune ea. Doamne, iartă-mă, nici nu-mi vine să cred că am ajuns să spun așa ceva, dar cred că e de bun-simț să nu... știi tu. Să nu-ți îngădui felul acela de autosatisfacere atunci când mai e și altcineva în încăpere. Fie că doarme sau nu.

— Pot fi destul de tăcută, sugerez eu.

Lucie arată de parcă mai are puțin și face combustie. E prea ușor, pe bune.

— Nu mi-am dat seama că este atât de important pentru tine.

— E un lucru foarte normal să încercăm să ne înțelegem dacă suntem colege de cameră. Veghez asupra intereselor amândurora.

— Să sperăm că până săptămâna viitoare nu vom mai fi colege de cameră.

Se ocupă de valiza ei, desface fermoarul unuia dintre compartimente ca să-și scoată laptopul, după care descolăcește încărcătorul și se apleacă în căutarea unei prize. Îi arăt timid că singurele prize sunt cele de dedesubtul biroului meu și ne dăm seama că ar fi imposibil să scrie la biroul ei fără să transforme încărcătorul într-o sfoară. Cu un oftat, se întoarce la valiză.

— Nici nu pot să mă gândesc care ar fi fost prioritățile tale ca redactor-șef, mai zice ea. Ce bine că am evitat un dezastru!

După ce spune asta, scoate din bagaj o plăcuță din lemn pe care o recunosc și o așază pe birou. REDACTOR-ȘEF scria, iar textul parcă mă privea batjocoritor.

Era ridicol să cred că aveam vreo șansă să devin editor când uneori, când solicitam cuiva un interviu, mă simțeam de parcă i-aș fi întrebat dacă le pot face o obturație de canal fără anestezie.

Nu contează, îmi spun eu. Pe parcursul zilei de astăzi voi da interviu pentru un post de reporter debutant la *The Washingtonian*. Nimănui de aici nu-i pasă de *Nav* sau de poveștile pe care le-am scris și nu o să le pese nici de plăcuța lui Lucie.

www.cartepedia.ro

— Uite ce e! Nici eu nu sunt total înnebunită după situaţia asta. Dar poate ar fi o idee să lăsăm trecutul în urmă, zic eu.

Nu voiam să trag piatra asta de moară după mine la facultate, chiar dacă m-a urmat până aici.

— Poate nu vom fi genul de prietene care merg împreună într-o vacanță de făcut yoga, dar nu trebuie să fim nici inamice. Putem coexista pur și simplu.

— Sigur, spune Lucy, iar eu mă luminez la faţă și o cred. Putem da uitării încercarea ta de a sabota școala. Ne vom împleti părul și vom găzdui petreceri în camera noastră și vom râde când le vom spune oamenilor că ai anihilat cu zâmbetul pe buze o întreagă echipă sportivă și că ai distrus șansele lui Blaine pentru bursă.

Bine, exagerează. În mare parte. Fostul ei iubit, Blaine, un fost star al tenisului din Island, și-a compromis singur șansele pentru obţinerea bursei. Eu nu am făcut decât să spun adevărul.

În plus... sunt destul de sigură că tipii ca Blaine din lumea asta au oricum câștig de cauză în cele din urmă.

— Mai am o singură întrebare, zic eu, îmbrâncind amintirea aceea deoparte, înainte să-și poată înfige ghearele în mine. Te doare când stai pe scaun?

Se uită în jos la scaun, apoi la hainele ei și se încruntă nedumerită.

— Cum adică?

Lucie Lamont poate că e o scorpie, dar, din nefericire pentru ea, și eu sunt la fel.

— Cu chestia aia pe care o ai înfiptă în cur. Te doare când...

Eu hăhăi în continuare când ea trântește ușa.

Facultatea se presupune că e un nou început.

Aşteptam cu nerăbdare studenţia încă de când găsisem în inbox e-mailul care mă anunţa că am fost admisă, trezind în mine speranţa că eram foarte aproape de un nou început, pe care nu aș fi reușit să-l realizez în liceu. În ciuda situaţiei dezastruoase cu colega mea de cameră, sunt hotărâtă să mă simt bine. Un nou an, o nouă Barrett, alegeri mai bune.

www.cartepedia.ro

Fac rapid un duș, evitând la mustață să cad într-o băltoacă despre care nu sunt așa de sigură că este apă, îmi pun perechea preferată de blugi cu talie înaltă, cardiganul tricotat și un tricou vintage cu Britney Spears, care a fost al mamei. Blugii îmi alunecă foarte ușor peste șoldurile largi și nu îmi apasă stomacul atât de tare ca de obicei – e probabil un semn de la univers că am îndurat suficient pe ziua de azi. N-am fost niciodată slăbuță și m-aș pune pe bocit dacă ar trebui să renunț la blugii ăștia, care au șliț cu nasturi la vedere și sunt catifelați la atingere. Cârlionții mei negri, care se răsucesc nebunește și nu se lasă întinși cu niciun chip, sunt mereu zburliți. Am încercat ani întregi, fără niciun rezultat, să-i îmblânzesc cu placa, iar acum încerc să conlucrez cu MCE-ul meu, și nu împotriva lui. Când sunt aproape gata, îmi pun ochelarii ovali cu rame metalice subțiri, de care m-am îndrăgostit pentru că m-au făcut să arăt ca și cum n-aș fi din secolul ăsta, iar câteodată, să trăiesc într-un alt secol e cel mai tentant lucru pe care mi-l pot imagina.

Era un eufemism când i-am spus lui Lucie că libertatea mi se urcase la cap. Din două în două ore, mă simțeam cuprinsă, deopotrivă, de groază și de euforia tuturor oportunităților pe care le aveam. UW este la doar treizeci de minute de casă când traficul e lejer și, deși visez la locul ăsta de ani buni, nu am anticipat că mă voi simți atât de debusolată după ce mă voi muta. De duminică am început să merg, fără niciun entuziasm, la tot felul de activități pentru anul întâi, evitând orice fost coleg din Island și așteptând ca facultatea să-mi schimbe viața.

Dar iată și ceva care îmi ridică moralul: aici nu pare să aibă o așa de mare importanță dacă mănânci singur în sala de mese, iar eu îmi spun din nou că sunt o Nouă Barrett, care își va face prieteni cu care să râdă pe seama abundenței de paste și a Oumletei Olmsted, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl face.

După micul-dejun, am traversat curtea campusului, cu clădirile ei istorice și cireșii care vor înflori abia la primăvară și unde echilibriștii și skateboarderii au cucerit deja spațiul. A fost dintotdeauna locul meu preferat din campus, fundalul perfect pentru un instantaneu fotografic cu viața studențească. După ce traversezi curtea, ajungi în Red Square,

www.cartepedia.ro

ticsită de rulote cu mâncare și cluburi, iar într-un colţ se zărește un grup de dansatori de swing. Opt dimineața pare destul de devreme pentru dans, dar eu tot îi salut cu o înclinare din cap care semnifică *Ţineţi-o tot așa!*

Fac apoi o greșeală fatală: îmi intersectez privirea cu o fată care făcea de una singură activism în faţa Bibliotecii Odegaard.

— Bună! strigă ea. Încercăm să tragem un semnal de alarmă cu privire la popândăul din Mazama.

Mă opresc.

— Cum ai spus?

Când rânjește înspre mine, devine clar că m-a prins în capcană. E înaltă, iar părul castaniu și-l poartă prins într-un coc legat cu niște panglici în culorile universităţii: mov și auriu.

— Popândăii din Mazama. Sunt nativi în comitatele Pierce și Thurston și trăiesc doar în statul Washington. Peste nouăzeci la sută din habitatul lor a fost distrus de construcţiile comerciale.

Îmi îndeasă un fluturaș în mână.

— E adorabil, spun eu, după ce-mi dau seama că are aceeași imagine imprimată și pe tricou. Ce moacă are!

— Nu merită și el să mănânce pe cât de multă iarbă îi dorește inimioara? Arată cu degetul pe hârtie. El e Guillermo. Ţi-ar încăpea în palmă. Organizăm o campanie de scris petiţii către oficiali ai guvernului local, în această după-amiază, la trei și jumătate, și ne-am bucura foarte mult dacă ai veni și tu.

Mă enervează efectul pe care îl are *ne-am bucura foarte mult dacă ai veni și tu* asupra sufletului meu însetat de camaraderie.

— Oh... îmi pare rău, spun eu. Nu e că nu-mi pasă de... hm... de popândăi, dar nu am cum să ajung. Interviul cu redactorul-șef de la *The Washingtonian* este la ora patru, după ultimul curs.

Când încerc să-i returnez fluturașul, scutură din cap.

— Păstrează-l! Documentează-te! Au nevoie de ajutorul nostru.

Îndes bucăţica de hârtie în buzunarul de la spate și îi promit să așa voi face.

www.cartepedia.ro

Clădirea facultăţii de fizică este mult mai departe decât părea pe harta campusului, pe care o ţin deschisă pe telefon și la care mai arunc câte o privire pe furiș, chiar dacă fiecare a treia persoană pe lângă care trec face același lucru. N-ar fi așa de rău dacă m-ar entuziasma cursul ăsta. Plănuiam să mă retrag – înmatricularea era un coșmar și toate locurile se epuizau atât de repede, așa că m-am înscris la unul dintre primele cursuri disponibile pe care am pus ochii –, dar, la naiba, Noua Barrett respectă regulile, așa că iată-mă, târându-mi picioarele prin campus către FIZICĂ PENTRU ÎNCEPĂTORI. Luni-miercuri-vineri, opt și jumătate dimineaţa.

Când ajung la clădire, am tricoul lipit de spate, iar nasturii perfecţi ai jeanșilor mei preferaţi îmi sapă în abdomen. Mă străduiesc să rămân totuși optimistă. Nu este probabil un semn prevestitor. Nu cred că semnele prevestitoare sunt de obicei atât de transpirate.

Tocmai când încep să urc scările de la intrare, telefonul îmi vibrează în buzunar.

Mama: Cum te iubesc? Eu și Joss îți urăm MULT SUCCES astăzi!

Mesajul era datat din urmă cu patruzeci și cinci de minute și mă gândesc că e din cauza semnalului rudimentar din campus. Era și o poză atașată: mama mea și iubita ei, Joycelyn, închinând în cinstea mea cu cănile de cafea, îmbrăcate în halatele din pluș asortate pe care le-au primit în dar de la mine anul trecut de Hanuka.

Mamei i s-a rupt apa pe când era la cursul de poezie britanică din anul doi, așa că am fost botezată după Elizabeth Barrett Browning, faimoasă pentru poemul „Cum te iubesc? Să număr felurile“. Facultatea a însemnat pentru mama cele mai bune două lucruri din viaţa ei: venirea mea pe lume și diploma în economie, care i-a permis să-și deschidă un magazin de papetărie din care ne-am întreţinut ani întregi. Mereu mi-a spus cât de mult o să-mi placă la facultate, iar eu trăiesc cu speranţa că cel puţin unul dintre acești patruzeci de mii de oameni este

www.cartepedia.ro

menit să mă găsească șarmantă, și nu neplăcută, interesantă, și nu deranjantă.

„Sunt atât de entuziasmată pentru tine, Barrett“, mi-a spus mama când m-a ajutat să mă instalez. Am vrut să mă agăţ de fusta ei și să mă las târâtă înapoi la mașină, înapoi pe Mercer Island, înapoi la broderia CUM TE IUBESC? care atârnă pe un perete din camera mea. Deși am fost singuratică în liceu, cel puţin era o singurătate familiară. Necunoscutul este mereu mai înspăimântător și poate de accea mi-a fost atât de ușor să mă prefac că nu-mi pasă când întreaga școală a decis că nu sunt de încredere după povestea de la *Navigator,* care a schimbat totul. „O să vezi. Acești patru sau cinci ani – să nu rămâi însărcinată, te rog – o să fie cei mai frumoși din viaţa ta.“

Dumnezeule, sper din tot sufletul să fi avut dreptate.

www.cartepedia.ro